

DEBESU VALSTĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sal.Māc.9:5,6; Kol.1:10-14; 1.Tes.4:13-18; Atkl.21:1-4,8.

ATMIŅAS PANTS:

„Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu ticis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14:2,3)

Daudziem jēdziens „Debesu valstība” ir kļuvis nenozīmīgs, ideja, kas iederas pie citām pasakām. Šie cilvēki apgalvo, ka, ticot vēl kādai eksistencei pēc šīs zemes dzīves, mēs sevi maldinām. Daži kategoriski uzsver, ka ir nepareizi stāstīt cilvēkiem, ka pastāv tāda Debesu valstība. Viņu arguments, aizstāvot savu nostāju, ir, ka šādi stāsti kavē cilvēkus pilnībā izmantot savas spējas šeit, uz zemes.

Arī vairākiem kristiešiem ir problēmas ar to. Viņi nav pārliecināti, ka Debesu valstība ir reāli pastāvoša vieta. Varbūt „Debesu valstību” jātraktē kā „prāta stāvokli”? No otras puses raugoties, ir pietiekami daudz cilvēku, kas tic, ka nomirstot dvēsele atbrīvojas un dodas mājot pie Dieva. Viņi ir pārliecināti, ka viņu tēvs, māte, vīrs, sieva vai bērns, kas nomiris pirms viņiem, tagad atrodas Debesu valstībā, kopā ar Dievu, un ka nomirstot tie no jauna satiksies ar saviem tuviniekiem.

Kāda ir patiesība par šo svarīgo tēmu?

NEDĒĻA ĪSUMĀ:

Kādēļ apsolījums par Debesu valstību ir tik nozīmīgs? Kāda būs dzīve Debesu valstībā? Kā mēs jau tagad varam gūt nelielu ieskatu šajā dzīvē? Kāds liktenis sagaida tos, kuru izvēles dēļ viņi Debesīs nenokļūs?

* Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 30.maijā.

KAD NONĀKSIM DEBESU VALSTĪBĀ?

Satriecoši, ka doma par nemirstīgu dvēseli, kas atdalāma no fiziskā ķermeņa un pēc nāves nonāk Debesīs, kristiešu vidū ir kļuvusi tik izplatīta. Sātans Ēdenē meloja: „Jūs mirt nemirsit” (1.Moz.3:4).

Kas šajās rakstvietās mācīts par patieso nāves būtību?

1.Ķēn.11:21 _____

Ps.13:3 _____

Sal.Māc.9:5,6 _____

1.Kor.15:51 _____

Nomirstot cilvēks nonāk bezsamaņas stāvoklī, kas Bībelē pielīdzināts miegam. Nezinot, kas notiek pasaulē, cilvēks gaida augšāmcelšanās rītu. Tikai tad visi atpestītie dosies uz Debesu valstību un pievienosies tiem retajiem, piemēram, Ēnoham un Elijam, kas tur nonākuši pirms pārējiem! Tomēr ilgi nebūs jāgaida. Aizverot acis nāvē, nākamais apzinātais notikums būs redzēt Kristu, Viņam otrreiz atnākot. Citiem vārdiem sakot, kas attiecas uz mirušajiem Kristū, nebūs starpības, vai viņi nomiruši 3000 gadu vai dienu pirms Kristus atnākšanas. Aizverot acis nāvē, nākamais, ko viņi apzināsies, ir Jēzus, kas pēc viņiem ir atgriezies. Viņiem tas šķitīs tikai mirklis.

Kāda ir brīnišķīgā patiesība par nākotni, ieejot Debesu valstībā? Jāņa 14:1-3, 1.Tes.4:13-18. _____

„Jaunajā Derībā cerība vērsta nevis uz personas nāvi, bet gan uz Kristus atgriešanos un svēto augšāmcelšanu un sastapšanos ar Jēzu. Svētie mierinājumu var rast nevis nāvē, bet gan nākotnes notikumos.” (Normens Galijs „Kristus nāk”, 293.,294.lpp.)

Kādēļ apsoliņums par Debesu valstību ir tik nozīmīgs? Ja Debesu valstības nebūtu, ja cilvēkiem būtu dota tikai šīs zemes dzīve, uz ko cilvēks varētu cerēt? _____

DEBESIS VAI ELLE?

Ne visi cilvēki tiks izglābti. Daži būs zuduši uz visiem laikiem. Katram cilvēkam dāvāta brīvā griba. Kāds to reiz aprakstīja šādi: ir divu veidu cilvēki – tie, kas saka: „Kungs, lai notiek pēc Tavas gribas”, un tie, kuriem Dievs saka: „Man jāciema tava izvēle; lai notiek pēc tava prāta!” Galu galā, cilvēks pats neizlemj, piedzimt vai nē. Mēs visi esam šeit, jo esam radīti bez mūsu piekrišanas. Ja izvēlamies, Dievs mums piedāvā mūžīgo dzīvību. Ja šo piedāvājumu noraidām, atgriezīsimies tukšumā, no kura esam nākuši. Beigās viss atkarīgs tieši no cilvēka izdarītās izvēles.

Visiem cilvēkiem ir iespēja izvēlēties vienu no diviem likteņiem. Kādi ir šie divi varianti? Mat.25:46; Jāņa 5:29; Atkl.21:1-4,8. _____

Debesu valstība ir realitāte. Tā ir īsta vieta. Tur Dievs mājo kopā ar pārējām Trīsvienības personām un visiem saviem eņģeļiem. Kad atgriezīsies Kristus un notiks pirmā augšāmcelšana, augšāmceltie svētie pievienosies savam Kungam, dodoties uz Debesu valstību, kur tie atradīsies tūkstoš gadu (Atkl.20:4-6). Šiem tūkstoš gadiem sekos virkne notikumu, kuru kulminācija būs „jaunas zemes” un „jaunas debess” radišana (Atkl.21:1), kur uz visiem laikiem dzīvos atpestītie.

Tomēr arī elle ir īsta. Populārajam uzskatam, ka elle ir vieta, kur mūžības garumā tiks mocīti un dedzināti grēcinieki, nav bībeliska pamatojuma. Tomēr bībeliska pamata nav arī uzskatam, ka visi cilvēki tiks izglābti. Tie, kas noraida labo glābšanas vēsti un atsakās paklausīt Dievam, tiks tiesāti un nosodīti, un viņi mirs nāvē, no kuras vairs nekad nebūs augšāmcelšanās. Tie, kas tic, ka visi cilvēki tiks izglābti, iebilst, ka mīlestības Dievs neļaus nevienam palikt bez mūžīgas laimes. Viņiem ir taisnība par to, ka Dievs patiešām ir mīlestība un vēlas izglābt katru cilvēku. Bet, lai cik traģiski tas nebūtu, ne visi vēlas tikt glābti. To ļoti skaidri pateica arī pats Kristus: „Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā. Un nāks arī: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.” (Jāņa 5:24,29)

Tā ir katra izvēle. Ja izvēlēsimies ticēt Dievam un būsīm gatavi kļūt par Viņa Dēla, Jēzus Kristus mācekļiem, iemantosim mūžīgo dzīvību Debesu valstībā.

VALSTĪBA – TAGAD UN TAD

Pieņemot Jēzu Kristu kā Glābēju, nonākam jaunā eksistencē. Lai gan joprojām tiekam pakļauti grēka rezultātiem – novecošanai, slimībām un islaicīgajam nāves „miegam” – īstenībā jau esam saņēmuši mūžīgo dzīvību. Ir ļoti svarīgi nekad šo būtisko faktu neaizmirst. Esam piedzimuši no jauna un mums ir dāvāta jauna dzīve „Kristū”. Tie, kas apstiprinājuši piederību Kristum, ir Dieva „bērni” (1. Jāņa 3:2). Jēzus apstiprina: „Tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā.” (Jāņa 5:24). Tie ir kļuvuši par Dieva valstības pilsoņiem, jo savā dzīvē pieņēmuši un īstenojuši šīs valstības vērtības. Tagad viņiem ir cits Vadonis, viņu galvenā uzmanība nav vairs vērsta uz šīs pasaules lietām, bet gan uz mūžīgo pilsētu.

Kā Jēzus izskaidroja savu sekotāju īsto piederību Debesu valstībā jau uz šīs zemes? Lūkas 17:21; Jāņa 14:27. _____

Kā Pāvils apstiprina šo patiesību? Rom.14:17; Kol.1:10-14. _____

Tomēr ar to viss nebeidzas. Tas, ko no Debesu valstības realitātes piedzīvojam, vēl atrodies uz zemes, ir tikai priekšvēstnesis dāvātajam „mantojumam”. Tas liek ilgoties pēc kā vairāk. Jēzum, ierodoties visā savā varenībā, Viņa priekšā pulcēsies visas tautas (Mat.25:32). „Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs, Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.” (Mat.25:34). Tas ir brīdis, kuru gaida visi Dieva bērni! Beidzot viņi būs mājās!

„Kristus atpestīto draudzība ir labāka par pasaulē sastopamo draudzību. Tiesības uz mājokļiem, ko Kungs ir aizgājis sagatavot, ir labākas par tiesībām uz vislepnāko pili. Daudz labāki par jebkuru pasaulē dzirdētu uzslavu būs Pestītāja vārdi, kurus Viņš teiks saviem uzticamajiem kalpiem: ‘Nāciet šurp, jūs, Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.’ [Mat.25:34]” (Elena Vaita „Kristus līdzības”, 232.lpp.)

Vēlreiz izlasiet šīs dienas lasījumā minētās rakstvietas. Vai esat piedzīvojuši tajās apsolīto realitāti? Kādi lēmumi, iespējams, traucē pilnībā izbaudīt visu, ko Kristus jau tagad piedāvā? _____

PĀRSPĒJOT VISAS CERĪBAS

Vai esat kādreiz prātojuši, kā isti būs Debesu valstībā un jaunajā zemē? Vai viens otru atpazīsim? Vai vienmēr būsīm jauni? Ko mēs tur darīsim? Vai katram būs kāda profesija? Varbūt tikai dziedāsim slavas dziesmas Dievam? Vai apceļosim Visumu? Cik daudz atcerēsimies no mūsu šīs zemes dzīves? Noteikti nebūsīm pirmie, kas uzdod šādus jautājumus!

Ko saduķeji vēlējās uzzināt par dzīvi nākamībā? Mat.22:23-28. _____

Kāda bija Jēzus atbilde? Mat.22:29,30. _____

Mateja 22.nodaļā aprakstītais Jēzus paziņojums bija daļa no viņa diskusijas ar saduķejiem. Saduķeji bija jūdu vadītāju grupa, kas noliedza ķermeniskas augšāmcelšanās varbūtību. Skaidri noprotams, ka Jēzus nolūks nebija detalizēti aprakstīt mūžīgās dzīves apstākļus. Acīmredzams, ka Jēzus vēlējās uzsvērt uzvaru pār nāvi. Viņš norāda, lai lūkojamies tālāk par nāves un augšāmcelšanās realitāti. Mirušie ir drošībā Viņa atmiņā, tādēļ Viņu joprojām var dēvēt par Ābrama, Izaka un Jēkaba Dievu. Tomēr Jēzus teiktais arī skaidri norāda, ka, neskatoties uz nepārtrauktību, mēs tiksim augšāmcelti ar unikālo identitāti, kas mums bija šajā dzīvē.

Nosauciet dažas lietas, kuras mēs vairs nepiedzīvosim jaunajā zemē. Atkl.21:1,4,22-27; 22:5. _____

Cilvēki, kuriem patik atpūsties jūras krastā, būs vilušies, uzzinot, ka jūras vairs nebūs. Tomēr tiem, kas pirmie dzirdēja šo atziņu, jūra bija drauds. Izraēla tautai jūra nekad nebija īpaši tuva. Saprotamu iemeslu dēļ šī tauta baidījās no okeāna tumšajām dzelmēm. Un, balstoties uz vairākiem evaņģēlijos atrodamiem stāstiem, zinām, ka pat Galilejas jūras šķērsošana varēja būt ļoti biedējošs pārdzīvojums. Jānis raksta, ka Dieva radītajā jaunajā pasaulē nebūs nekas, kas mūs varētu apdraudēt, kā arī nebūs cilvēki, kas kādam varētu nodarīt pāri. Tur valdīs mūžīga drošība!

Mēģiniet iedomāties dzīvi bez slimībām, nāves, bailēm, zaudējumiem, pasauli, kurā aizvien pieaugs zināšanas un mīlestība. Kādas šīs zemes lietas liek nojaust par to, kā būs mūžībā? Domājot par jauno dzīvi, ļaujiet vaļu iztēlei. Ko jūs gaidāt visvairāk? _____

SATIKT DEBESU VALDNIĒKU

Ir pamats ticēt, ka jaunajā zemē atpazīsim tos, kurus pazinām šajā dzīvē. Mūsu augšāmceltie ķermeņi atgādinās augšāmcelto Kungu. Kad Jēzus pēc savas augšāmcelšanās parādījās mācekļiem, Viņu atpazīna visi, kas bija pazinuši pirms nāves. Kāds prieks būs no jauna sastapt tos, kurus paņēmusi nāve. Tomēr vispriecīgākais notikums būs sastapt Visuma Valdnieku. Stāvēt kopā ar Visuma Alfū un Omegu būs lielākais pagodinājums, ko cilvēks varētu vēlēties.

Kā varam būt pārliecināti, ka sastapsim kungu Kungu? 1.Tes.4:16,17; Atkl.21:22,23. _____

Pagaidām mēs nespējam iztēloties satikšanos ar Glābēju. Cik daudz jautājumu vēlēsimies Viņam uzdot! Beidzot tiks pilnībā atbildēts uz visiem „kāpēc”, kas tik ļoti nomoka cilvēku prātus. Beidzot sapratisim, kādēļ Dievs pieļāvis zināmas ciešanas un pārbaudījumus mūsu zemes dzīvē. Mēs vairs nekad nešaubīsimies par Dieva gudrību un labestību. Uzzinot, kādēļ Dievs pieļāva to, kas noticis, izzudis neuzticība. Un tikai tad spēsim pilnībā saprast, cik lielā mērā esam tikuši pasargāti no visdažādākajām briesmām.

Kāds būs viens no mūžīgās dzīvības dominējošajiem aspektiem? Rom.14:11; 1.Tim.1:17; Atkl.5:13. _____

Dzīve mūžībā ir dziedāt slavas dziesmas un pielūgt Ķēniņu. Kādēļ? Jo Viņš ir pelnījis mūsu pielūgsmi. „Tas, ka mīlestība uz cilvēku visu pasauli Radītājam un visu likteņu Lēmējam lika atstāt savu godību un tā pazemoties, vienmēr modinās Universa izbrīnu un pielūgsmi. Kad izglābtie ļaudis tagad uzlūko savu Glābēju un Viņa sejā ierauga Tēva mūžīgās godības atspīdumu, kad tie skata Viņa troni, kas pastāv no mūžības uz mūžību, un saprot, ka Viņa valstij nebūs gala, tad atpestīto lūpas atveras saviļņojošā dziesmā: ‘Cienīgs, cienīgs ir Jērs, kas bija nokauts un ar savām visdārgākajām asinīm mūs ir atpircis Dievam.’” (Elena Vaita „Lielā cīņa”, 579.lpp.)

Kāda, jūsuprāt, būs sastapšanās ar Jēzu? Ko, jūsuprāt, jūs Viņam sacīsiet? Kādēļ? Ko pēc jūsu domām Viņš atbildēs? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita sarakstījusi vairākus darbus par Debesu valstību un cilvēku nokļūšanu šajā valstībā. Grāmatas „Lielā cīņa” pēdējā nodaļa ir neliels ieskats mūsu nākotnē. Tomēr šī tēma ir veiksmīgi iztirzāta arī grāmatā „Pestīšanas stāsts”, īpaši tās pēdējās četrās nodaļās.

“Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav’ (Atkl.21:1) Uguns, kas aprijusi ļaunos, šķīsta zemi. Tiek iznīcināta katra sīkākā šī lāsta liecība. Grēka seku liecība nebūs mūžīgi degoša elle. Būs tikai viens atgādinājums: mūsu Glābējam vienmēr paliks krusta naglu atstātās rētas. Vienīgās grēka nežēlības sekas būs saskatāmas uz Viņa ievainotās galvas, Viņa rokām un kājām.” (Elena Vaita, „Pestīšanas stāsts”, 430.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā iespējams pasniegt glābšanas jautājumu tiem, kas nekad agrāk par Jēzu nav dzirdējuši? Kā fakts, ka Jēzus mira par visu cilvēku grēkiem, arī par tiem cilvēkiem, kuri Viņu nepazīst, var palīdzēt uzticēties, ka arī šos cilvēkus Dievs nav aizmirsis?

2. Bibelē nāve aprakstīta kā miegs, kā bezsamaņas stāvoklis. Kā izskaidrot „pēcnāves” pieredzi, kad daži apgalvo, ka redzējuši debesu būtnes mirdzošā gaismā vai mirušos draugus un radniekus? Kā varam palīdzēt šiem cilvēkiem saprast, ka pieredzētais nav tas, ko viņi iedomājušies? Citiem vārdiem sakot, kā varētu viņiem palīdzēt saskatīt, ka redzētais nevar būt tas, ko viņi domā neatkarīgi no tā, cik paties tas šķitis?

3. Kā cilvēki nepareizi izmantojuši mūžīgās dzīvības apsolījumu, lai manipulētu ar citiem sava personīgā vai politiskā labuma iegūšanai? Vai iespējams, ka arī mēs rikojamies līdzīgi? Kā?

KOPSAVILKUMS:

Mūsu liktenis sniedzas tālāk par īso šīs zemes dzīvi. Mēs esam Debesu valstības pilsoņi. Šī valstība jau pieredzama gan tagad, gan nākotnē. Tā jau ir kopā ar mums, tomēr pilnībā tiks piepildīta, kad atgriezīsies Kristus, lai vestu mūs mājās. Tad mēs pilnībā iegūsim mūžīgu dzīvi Dieva klātbūtnē.